

Bilag t. Det. o. Lovf. om anerkjendte Sygekasser.

om Betingelserne for at blive Medlem, om Tilskud, efter Bidragenes Størrelse, om Fjorjelsret v. s. v., ikke finde Anvendelse paa Væresmedlemmer, Noget, som i Lovforslaget kun findes berørt ved Beregningen af Medlemstallet i § 3.

§ Henhold hertil foreslaar Udvalget, at til § 1 føies som Slutningsstykke:

„Anerkjendte Sygekasser have Ret til at optage Medlemmer, der kun yde Bidrag til, men ikke have Ret til Hjælp af Kassen (Væresmedlemmer). Hvad der i denne Lov bestemmes med Hensyn til anerkjendte Sygekassers Medlemmer, finder ikke Anvendelse paa Væresmedlemmer“.

§ 2

indstilles til uforandret Vedtagelse. Derimod har med Hensyn til

§ 3

den Bestemmelse, at en Sygekasse for at erholde offentlig Anerkjendelse mindst maa have 50 Medlemmer, vakt Tvivl i Udvalget. Medens man nemlig fra alle Sider har været enig i, at Loven maa opstille en Fordring om, at Kassen maa have et vist Antal Medlemmer for at faae Anerkjendelse, for at ikke Kassens Evne til at opfylde sine Forpligtelser skal blive aldeles usikker, har man fra nogle Sider ment, at Tallet 50 var for høit sat, og at det navnlig vilde kunne have til Følge, at ikke faa Kasser, der have dannet sig paa Landet i lidet tæt befolkede Egne vilde blive udelukkede fra Anerkjendelse. De Udvalgsmedlemmer, der gjorde denne Betragtning gjældende, mene, at Tallet „30“ bedre end Tallet „50“ vilde svare til Forholdene. Belærende de, at den Ændring, som Udvalget har besluttet at foreslaa ved § 13, nemlig at en Ægteemand, der er Medlem af en anerkjendt Sygekasse ikke alene derved skal opnaae Ret til Sygehjælp for sin Hustru, vil have til Følge, at stedlige Kasser i svagt befolkede Egne lettere kunne opnaae et høiere Medlemsantal, nemlig ved Optagelse af Hustruerne som selvstændige Medlemmer af Kassen. Men dette Hensyn har dog ikke fuldstændig kunnet sjerne de Betænklichkeiten, disse Udvalgsmedlemmer have ved Tallet „50“ og de (Chr. Nielsen, Th. Nielsen) stille derfor Forslag om at ombytte dette Tal med 30. Udvalgets Flertal har ikke kunnet slutte sig hertil; men det erkjender, at der kan være særlige Forhold, der undtagelsesvis gjør det ønskelig og tillige lidet farligt at gaa ned under dette Tal. Flertallet foreslaar derfor at bibeholde Tallet „50“ som almindelig Regel, men at give Regelen en Tilføielse, hvorefter det bliver muligt at tilstaa

Kasser med et mindre Medlemsantal, ikke under 30, Anerkjendelsen. Bedømmelsen af, om dette i et givet Tilfælde kan og bør ske, tilkommer selvfølgelig den Myndighed, som ifølge Forslagets § 1 meddeler Anerkjendelse (Sundrigsministeren efter Indstilling af Sygekasseinspektøren). Forholdet vil her efter blive det, at en Sygekasse med 50 Medlemmer, og som iøvrigt fyldestgjør Loven, har Ret til Anerkjendelse, medens Spørgsmaalet om Anerkjendelse, naar Kassen har et Medlemsantal fra 30 til 50, kommer til at bero paa vedkommende Myndigheders Stjørn.

Udvalgets Flertal foreslaar i Henhold hertil følgende Tilføielse efter første Punktum i § 3:

„Undtagelsesvis kan, naar særlige Omstændigheder tale derfor, Anerkjendelse tilstaa Kasser med et mindre Medlemstal, ikke under 30“.

§ Forbindelse hermed bliver da en tilsvarende Ændring i § 3, sidste Stykke, nødvendig, saaledes at dette kommer til at lyde saaledes:

„Naar en anerkjendt Sygekassens Medlemsantal ned under 50, bortfalder Anerkjendelsen. Dog kan Anerkjendelsen opretholdes, naar Medlemsantallet ikke er under 30“.

Hovedbestemmelsen i Lovforslagets andet Afsnit (§§ 4—7), nemlig den Regel i Forslagets

§ 4,

der bestemmer, hvem der overhovedet kan være Medlemmer af anerkjendte Sygekasser, tiltræder Udvalget, idet det erkjender, at den Maade, hvorpaa her Kredsen af „Ubemidlede“ er bestemt, er tilfredsstillende.

Ved § 4, 2det Stykke, der handler om Aldersgrændsjerne for Optagelsen i de anerkjendte Sygekasser, er det gjort gjældende i Udvalget, at det vilde være urigtigt at forbyde Kasserne at optage Medlemmer, der ere over 55 Aar, da det jævnlig kan forekomme, at Personer, der tidligere vare velhavende, i en ældre Alder komme i faa smaa Paar, at de kunne ønske at komme ind i en Sygekasse, ligesom der mange Steder ingen Sygekasser findes, og det vilde da, naar en Sygekasse oprettes, være ubilligt at negte ældre Personer Udgang, og for Kasserne kan der, ligesom i andre Forsikrings-selskaber, sødes paa den større Risiko ved en større Præmie. Skjøndt andre Medlemmer af Udvalget ikke tillægge disse Betragtninger afgjørende Vægt, har man dog troet, at her